

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci:

žalobce: X, narozen X
státní příslušník Moldavska
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Daliborem Lípou
sídlem Jugoslávská 2, Karlovy Vary

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2023, č. j. CPR-21580-3/ČJ-2023-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal přezkumu v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 5. 2023, č. j. KRPL-47617-12/ČJ-2023-18022-SV.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, na dobu 1 roku. Počátek běhu doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Podle § 118 odst. 3 uvedeného zákona byla stanovena žalobci doba k vycestování z území členských států EU do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, na dobu 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, neboť v období od 14. 12. 2022 do 10. 5. 2023, tedy po dobu 148 dnů, pobýval na území ČR neoprávněně. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce vstoupil na území ČR dne 15. 9. 2022 a do 13. 12. 2022 na území pobýval bezvízově, od 14. 12. 2022 pak již neoprávněně, a to až do pobytové kontroly dne 10. 5. 2023. Výsledkem žalobce správní orgán I. stupně zjistil, že o pravidlech bezvízového styku po dobu 90 dnů ve 180 dnech věděl, věděl, že po uplynutí této doby na území ČR pobývá neoprávněně. Stejně tak si byl žalobce vědom toho, že pokud na území ČR pracuje, děje se tak neoprávněně, neboť k výkonu zaměstnání potřebuje povolení. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že žalobce v ČR nemá žádné zázemí, známé nebo rodinu, nevlastní zde majetek, což sám uvedl ve výpovědi. Žalobce dále vypověděl, že na území Moldavska má rodinný dům, žije tam jeho rodina, že Moldavsko je bezpečná země a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. Podle správního orgánu I. stupně proto nemohlo vydáním rozhodnutí dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, správní orgán I. stupně přihlédl zejména k rozsahu a charakteru protiprávního jednání žalobce, tedy k neoprávněnému pobytu v rozsahu celkem 148 dnů.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uplatnil prostřednictvím právního zástupce odvolání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěrem, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Veškeré odvolací námitky posoudil jako nedůvodné. Správní orgán I. stupně vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, žalobci poskytl potřebnou součinnost, aby mohl navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a k věci se vyjádřit. Správní orgán I. stupně vycházel správně ze zjištění, že od 14. 12. 2022 do pobytové kontroly dne 10. 5. 2023 pobýval žalobce na území neoprávněně, porušil svou povinnost dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou mu nebyl umožněn vstup na území členských států, byla stanovena v zákonném rozmezí, odůvodnění délky doby správního vyhoštění shledal žalovaný jako dostatečné. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit

vstup na území členských států EU, byl stanoven s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 218/1861, jehož termín byl prováděcím rozhodnutím komise (EU) č. 2023/201 stanoven na 7. 3. 2023. Podle čl. 2 odst. 2 a čl. 3 nařízení 2018/1860 se jako rozhodnutí o navrácení od 7. 3. 2023 v Schengenském informačním systému evidují taková rozhodnutí, jimiž je prohlášeno, že pobyt cizince je neoprávněný a současně uložena povinnost návratu v souladu s návratovou směrnicí. Proto byl dle §118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců počátek stanoven dnem, kdy cizinec z území členských států EU skutečně vycestuje. Správní orgán I. stupně podle žalovaného nepochybil, pokud ve výrokové části rozhodnutí dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil povinnost vycestovat do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, když přímo aplikoval čl. 3 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/EU ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Žalovaný odmítl námitku, že žalobce neovládá český jazyk, a proto byl zkrácen na právu na tlumočníka. Nedošlo ani k porušení procesních práv žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť s podklady byl žalobce seznámen v rámci provedení výsledku účastníka řízení. Žalovaný odmítl, že by měl správní orgán I. stupně přistoupit k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, uvedl, že nebylo shledáno, že by ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřené. Nejedná se o opatření nepřiměřené, a to ani z pohledu délky, po níž žalobce nemůže vstoupit na území členských států EU, a to zejména s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu a k tomu, že žalobce si byl vědom, za jakých podmínek může na území ČR oprávněně pobývat a pracovat. Správní orgán I. stupně pak postupoval správně, pokud nevyžádal závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců. Dle příslušné vyhlášky je Moldávie s výjimkou Podněstří bezpečnou zemí původu. Žalobce neuváděl, a to ani v odvolání, žádné konkrétní skutečnosti, pro které by bylo nutno obecný náhled na Moldávii jako bezpečnou zemi původu přezkoumat.

II. Žaloba

4. V žalobě podané v zákonné lhůtě žalobce v podstatě zopakoval odvolací námitky. Namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného jsou v rozporu s § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně zabýval odvolacími námitkami, resp. je nesprávně posoudil, proto je jeho rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
5. Konkrétně žalobce namítal, že ve věci nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, vystupuje do popředí povinnost správních orgánů zjistit skutečnosti svědčící i ve prospěch žalobce, což správní orgán I. stupně nečinil.
6. Žalobce se neztotožnil se závěrem, že bylo nevyhnutelné v jeho případě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť se jedná o rozhodnutí zcela nepřiměřené, které je zásadním zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Zejména proto, že se žalobce dopustil zcela marginálního pochybení a na území ČR neoprávněně pobýval poměrně krátkou dobu.

7. Žalobce napadl závěr, že správní orgán I. stupně uložil vyhoštění na 1 rok. To žalobce považoval s ohledem na předchozí legální pobyt, který bohužel překročil, za zcela nepřiměřené.
8. Správní orgány se nezabývaly možným mírnějším postupem, a to uložením povinnosti k vycestování z území ČR dle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v čemž žalobce spatřoval porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně ani žalovaný neodůvodnili, proč k tomuto postupu nepřistoupili.
9. V rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu správní orgán I. stupně nedostatečně odůvodnil přiměřenost a vůbec možnost vydat rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný pak mírnou korekcí odůvodnění tuto vadu nenapravil.
10. Správní orgán I. stupně také pochybil, pokud nepřizval tlumočníka za situace, kdy žalobce ovládá český jazyk chabě. Je otázkou, zda vůbec chápal smysl řízení a byl schopen odpovídat na dotazy v rámci sepisovaného protokolu. Nebyl např. schopen uvést zásadní skutečnost, že na území ČR má vážný partnerský vztah s přítelkyní, která disponuje povolením k trvalému pobytu. Přestože toto žalobce namítal již v odvolání, žalovaný nesprávně přisvědčil správnímu orgánu I. stupně.
11. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud automaticky posoudil, že země původu žalobce je bezpečnou zemí. V současné době je v zemi původu žalobce odlišná situace vzhledem k vypuknutí války na Ukrajině, nelze tak vyloučit rozšíření konfliktu do sousedních zemí. Aktuální skutečnosti a stav v zemi původu žalobce správní orgány nezjišťovaly ani nehodnotily, žalovaný odvolací námitku relevantně nezohlednil. Správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 120a zákona o pobytu cizinců, pokud si nevyžádal závazné stanovisko OAMP, je-li vycestování žalobce do země původu možné.
12. V posledním žalobním bodu žalobce tvrdil, že byl zkrácen na procesních právech, neboť nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a nebyl dostatečně poučen o možnosti se k podkladům vyjádřit. Nesouhlasil s tím, že seznámení s podklady proběhlo v rámci jednoho protokolu, nebyl dotázán na vyjádření k podkladům. S žalobcem měl být sepsán řádný protokol o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, v rámci něho měl být samostatně poučen. Žalovaný se s odvolací námitkou vypořádal nezákonně.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítnul. Odkázal na napadené rozhodnutí, kde se vypořádal s odvolacími námitkami, s nimiž se žalobní námitky shodují.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházel přitom ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

16. K projednání žaloby nařídil soud na žádost žalobce ústní jednání. Z účasti na něm se žalovaný omluvil, odročení nežádal, odkázal na písemné stanovisko k žalobě. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce setrval na svém stanovisku, doplnění dokazování nenavrhoval.
17. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 10. 5. 2023 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie. Z jeho biometrického cestovního dokladu státního příslušníka Moldavska bylo zjištěno, že na území členských států EU vstoupil přes maďarský hraniční přechod dne 15. 9. 2022. Dle vlastního sdělení žalobce téhož dne vstoupil na území ČR, kde pobýval nepřetržitě až do pobytové kontroly dne 10. 5. 2023. Bylo zjištěno, že žalobce pobýval v období od 14. 12. 2022 do 10. 5. 2023 na území ČR neoprávněně.
18. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správních orgánů ve věci správního vyhoštění žalobce, na které dopadá následující právní úprava:
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním (bod 1); pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn (bod 3); pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn (bod 4).
20. Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
21. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
22. V prvé řadě se musel soud vypořádat s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ani nesrozumitelnost. Obsah rozhodnutí je zřejmý, výroku rozhodnutí odpovídá odůvodnění, v němž žalovaný srozumitelně uvedl skutkové okolnosti žalobcova případu, jeho právní názory jsou jasně formulované, obsah odůvodnění odpovídá požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz). Pokud jde o vypořádání námitek účastníků řízení, včetně odvolacích, úkolem správního orgánu je vypořádat se s obsahem a smyslem

argumentace účastníka (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19), správní orgán nemusí výslovně vypořádat každou dílčí námitku, kterou účastník řízení uváděl na podporu svého názoru, ale postačí, pokud v odůvodnění svého rozhodnutí reaguje na všechny nosné námitky, a to alespoň implicitně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78). To může učinit i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje názor odlišný od náhledu účastníka, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně implicitně vypořádá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 154/2014-78). Současně je třeba mít na zřeteli, že rozhodnutí vydaná v obou stupních řízení tvoří jeden celek a odvolací orgán se může ztotožnit s důvody formulovanými již v prvostupňovém rozhodnutí, aniž by je musel v podrobnostech opakovat. V posuzovaném případě soud nezjistil, že by se s některými odvolacími námitkami žalovaný nevypořádal. Naopak má soud za to, že na odvolací argumentaci žalovaný reagoval podrobně, dostatečně rozvedl důvody, pro něž má zjištění správního orgánu I. stupně za dostačující a správná, stejně jako právní posouzení věci. Žalobce pak v žalobě na důvody žalovaným podrobně uvedené v podstatě nereaguje a pouze opakuje odvolací námitky.

23. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a tedy porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 52 správního řádu, žalobce uplatnil již v odvolání a žalovaný se s ní vypořádal zejména na str. 4 a 9 napadeného rozhodnutí. Závěry žalovaného považuje soud za správné, v podrobnostech si na uvedené pasáže napadeného rozhodnutí dovolí odkázat. Skutečnosti rozhodné pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pak délku neoprávněného pobytu žalobce na území ČR a okolnosti týkající se žalobcova soukromého a rodinného života, mají oporu ve spisovém materiálu. Proti zjištění, kdy žalobce přicestoval na území ČR a jak dlouho zde pobýval neoprávněně, ostatně žalobce žádné výhrady neuplatnil. Pokud jde o povinnost správního orgánu plynoucí z § 50 odst. 3 správního řádu, lze odkázat zejména na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, podle něhož platí, že *„ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex officio), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“* Soud se tedy plně ztotožnil se závěry žalovaného na str. 9 rozhodnutí. Je zejména na samotném žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil skutečnosti svědčící v jeho prospěch, případně o tom nabídl důkazy. V odvolání ani následně v žalobě žalobce neuvedl, snad s výjimkou tvrzení o družském vztahu, žádné skutečnosti, které by svědčily v jeho prospěch, k nimž by měly správní orgány přihlédnout a neučinily tak.
24. Další žalobní námitka se týkala naplnění zákonných předpokladů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Opět ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikace citovaného ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu. Jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. Žalobce nezpochybňuje, že na území ČR pobýval neoprávněně, bez platného povolení k pobytu či víza. Vůči zjištění, že se jednalo o neoprávněný pobyt ve zjištěném rozsahu 148 dnů, také nebrojil. Je zřejmé, že žalobní námitky jsou v podstatě převzaty z odvolání, aniž by žalobce konkrétně reagoval na závěry žalovaného, jimiž byly

odvolací námitky vypořádány. Lze konstatovat, že byly naplněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

25. Žalovaný se věnoval i možnosti uložit mírnějšího opatření v podobě rozhodnutí o uložení povinnosti k vycestování z území ČR dle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí je postoj žalovaného k aplikaci uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců zřejmý, s jeho závěry uvedenými na str. 8 se soud opět plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje, neboť by jen opakoval již jednou podrobně uvedenou správnou argumentaci.
26. Pokud jde o posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života, ani v tomto směru soud pochybení správních orgánů neshledal. NSS v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že v případech, které nastolují otázku nuceného vycestování cizince na straně jedné a otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života na straně druhé, je nutné vycházet především z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Obdobně jsou tyto zásady formulovány ve shora citovaném § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce především poukazoval na to, že jeho pochybení v podobě neoprávněného pobytu bylo marginální, jednalo se o krátkou dobu neoprávněného pobytu. Zdůraznil, že se správním orgánem spolupracoval. Délku neoprávněného pobytu žalobce na území ČR v rozsahu 148 dnů vzaly správní orgány při svém rozhodování v potaz, stejně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil, že součinnost žalobce ve správním řízení je polehčující okolností, v podstatě však jedinou. Soud souhlasí s posouzením uvedených skutečností ze strany správních orgánů. Podle názoru soudu byly zohledněny veškeré skutečnosti týkající se žalobcova soukromého a rodinného života z hlediska přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do práv žalobce. V podrobnostech soud opět odkazuje na str. 6 napadeného rozhodnutí a str. 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgány podrobně vypořádaly veškeré okolnosti týkající se žalobcova rodinného a soukromého života, které byly ve správním řízení z účastnického výsledku žalobce zjištěny.
27. Další žalobní námitka se týkala uložení správního vyhoštění na 1 rok, tato doba je podle žalobce s ohledem na jeho marginální pochybení nepřiměřená. Soud připomíná,

že dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo možné žalobci tuto dobu stanovit až na dobu 5 let. Doba správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce zpochybnil, podléhá správnímu uvážení. Správní orgán je povinen stanovit tuto dobu v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Soudní přezkum správního uvážení je pak omezen na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. Sb. NSS 906/2006). Nepřiměřeností doby správního vyhoštění žalobce argumentoval již v odvolání, žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal na str. 4 a 8. Soud s jeho náhledem na věc plně souhlasí. Doby neoprávněného pobytu v délce téměř 5 měsíců v situaci, kdy si žalobce byl plně vědom toho, že na území ČR pobývá po uplynutí 90 dnů od vstupu na území neoprávněně a získání pobytového oprávnění neřešil, nelze mít za marginální porušení právních předpisů upravujících pobyt žalobce na území ČR. Při zohlednění účelu, za nímž žalobce plánovaně do ČR přicestoval (výdělečná činnost, kterou opět vědomě vykonával bez příslušného přivolení), a skutečnosti, že k odhalení jeho protiprávního jednání došlo jen díky pobytové kontrole, nelze považovat dobu 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, za nepřiměřenou.

28. Již v odvolání žalobce uplatnil námitku porušení práva na tlumočníka, neboť český jazyk ovládal chabě, nebyl tak schopen ani uvést, že má vážný partnerský vztah s přítelkyní, která má na území ČR povolen trvalý pobyt. Shodné skutečnosti žalobce namítl i v žalobě, aniž by konkrétně zpochybnil podrobnou argumentaci žalovaného. Ten se k namítanému porušení § 16 odst. 3 správního řádu vyjádřil na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Jeho závěry soud považuje za správné a plně na ně odkazuje. Soud zdůrazňuje, že žalobce byl před sepsáním protokolu o výsledku účastníka řízení dne 10. 5. 2023 poučen o svém právu dle § 16 odst. 3 správního řádu, načež uvedl, že poučení v plné míře porozuměl a tlumočníka nežadá, neboť rozumí českému jazyku jak psanému, tak i mluvenému. Také uvedl, že porozuměl důvodům, pro které je s ním protokol spisován. Dle obsahu protokolu při účastnickém výsledku žalobce zjevně komunikoval v českém jazyce a vyjadřoval se k rozhodným skutečnostem, mj. k vazbám na území ČR a Moldavska. Po sepsání protokolu uvedl, že tento protokol podepisuje jako správný a úplný, nepožadoval změny ani doplnění, protokol bez výhrad podepsal. Jestliže se žalobce vyjadřoval k rodinným vazbám v zemi původu, nic mu nebránilo, aby k dotazu na vazby na území ČR uvedl, že zde má partnerský vztah s družkou. Žalovaný příhodně upozornil na to, že žalobce vypověděl, že od počátku pobytu na území ČR bydlel na ubytovně v Karlových Varech a před dvěma a půl týdnem přicestoval do Tanvaldu ke kamarádovi, sousedovi z vesnice. Ani v odvolání žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by vypovídaly o existenci partnerského vztahu na území ČR, neuvedl, s jakou osobou udržuje vztah, neuvedl její jméno ani bydliště. Žalobce konkrétně skutečnosti svědčící o existenci partnerského vztahu s přítelkyní netvrdil ani následně v žalobě. Správním orgánům nelze vytýkat, že při rozhodování o správním vyhoštění nepřihlédly k ničím nepodloženému tvrzení o vazbách žalobce na území ČR.
29. Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný zcela dostatečně reagoval i na námitku porušení § 120a zákona o pobytu cizinců a výhrady žalobce vůči posouzení Moldavska

jako bezpečné země původu podle vyhlášky č. 328/2015 Sb. K žalobním námitkám, které jen kopírují odvolací, nemá soud co dodat, závěry žalovaného považuje za správné, a proto si na ně znovu dovolí odkázat. Ani v žalobě žalobce nepřišel s žádným konkrétním tvrzením, pro něž by bylo namístě koncept bezpečné země původu, kterou Moldavsko (s výjimkou Podněstří) dle vyhlášky č. 328/2015 Sb. bezesporu je, opustit. Takovým tvrzením nemůže být ani žalobcem zmíněné hypotetické rozšíření války na Ukrajině do sousedních zemí.

30. Ani poslední žalobní bod, v němž žalobce namítal porušení svých procesních práv dle § 36 odst. 3 správního řádu, neshledal soud důvodným. Jako i v případě předchozích žalobních námitok žalobce ve své podstatě zopakoval odvolací důvody, aniž by jakkoli reagoval na závěry, které žalovaný k dané otázce zaujal na str. 7 napadeného rozhodnutí. Rovněž soud má za to, že žalobci nebylo upřeno právo seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, jak plyne z protokolu o účastnickém výsledku žalobce ze dne 10. 5. 2023. V jeho průběhu byl žalobce prokazatelně seznámen se všemi podklady rozhodnutí, včetně upozornění, že podkladem bude i protokol o jeho výsledku, včetně seznámení s podklady. Po seznámení s podklady dal správní orgán I. stupně žalobci příležitost, aby se k nim vyjádřil, žalobce k věci nic podstatného neuvedl a odvolal se na protokol, který s ním byl sepsán. Fakt, že nebyl sepsán samostatný protokol o seznámení s podklady rozhodnutí, nepředstavuje žádné zkrácení procesních práv žalobce plynoucích mu z § 36 odst. 3 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
33. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

34. Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
35. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.
36. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

37. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.
38. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 19. říjen 2023.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně